

Dop

Dop hade de mest i kyrkorna. De som hade det hemma, hos jag mest var finaer folk. -

De hade väl något extra. Hade de tidt bjöd de naturligtvis på kaffe. Det var senare de hade dop på pastorexpeditionen. 1880 var jag med på dop på expeditionen.

Luf 68,
Ulma 26Duollon

Ligsel var i hemmen i allmänhet. Svåra klämnigas var det vanligaste i min barndom. Sedan

Luf 68

blor det vita klänningar. Det var
de fruar som hade det. Min bror
fin hade grå klänning. - Långa av
mycket var det mitt. De fick
inte ha korna om de fått barn
eller skulle få. Det kunde vara
någon som hade ändat. Jag vet
en gång när prästen kom till
hemmet, så kom till honom
att tugga av kornen. Han fick
inte bli där under vigslen. Han
sag på hur hon var. - Hade de
vin och sa eller kaffe kunde det
nog vara att prästen stannade
hvar om han hade tid. Det var
ofta många vigslar. Vigslarna
började vara på påskdagarna.

Om de ville lämna de
pengar för dop, vigsel och be-
gravning. Det var till alla, som
gjorde det.

Kyrktågning

Jag har själv sett när
en kvinna skulle kyrktågas. Det
var när jag gick och läste. Mitt
i gårngen när vid dörren stod
det en stol och en pall fram-
för. Hon satt där för högmässan
tills prästen kom från kakevli-
an. Då prästen kom gick hon
ut ur stolen. Hon läste GackTai
och någon bön. Då följde hon på

Ullma
V 36

knä. Det var en annan kvinna
med som gick ut och ställde
sig bakom stolen, tyckte jag, jag
vill minnas.

Det var en förtor dag
efter barns födsel ungefär, att
de skulle kyrktagas. Det var
alltid en söndag. Det var för mig
med det. De fick inte gå ut m-
nam de blivit kyrktagna. Det var
nästan synd att gå och handla
minom. Hon var en hollmig
som gjorde det. Det första de skul-
le göra var att gå i kyrkan och
tacka, för att bli gäth. Lyck-
ligt.

Om det var någon som
färd vänta barn, var det en

ACC. N:R M. 11161 :5.

särskild bön. Det var på enkan-
dal att få oäkta barn. Där var
manipa som gick i kyrkan för
att höra om de fått oäkta

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Begravning.

Mor dog 1891, far 1913.
Liket skulle tvättas, så var vi
och köpte kista. Det var tråkiga
kistor för i världen. Klädska
fanns färdiga. Vill mor ha
gav en bekant fru, som hjälpte
mig. Det fanns grimmor, som
gick omkring och klädde, men
det var inte alla som använde
dem. Liken fick stå hemma.
Hade man bara ett rum, fick
man försöka gå någon avrättning
och ligga. Mor fick stå i parist-
ringen i begravningsgården. Husvärdens
sa att vi kunde få ställa
begravningen, för vi hade bara ett

Luf 70.

rum. Vi satte mte ut henne
förän hon var klädd.

Man vakade aldrig över lik.
Man tog takan över gråbena och
för förtien. Till på färte på bae
ihop gardinerna. De hade myx-
ket lys och glimade på gatan
ntänks och öppnade dörrarna.
När man såg glimmet, mottack
man: Vad är här? De gå och
se henne, kunde någon säga.
Om de aldrig hade sett man-
niskan för, så kunde de gå in
och se.

Om det var så där hab-
arerna flickor, de skulle vare
konfirmerade men inte gifte,
kunde de bli dem som brudar.

Faj har själv sett en. Hon var
klädd som binet i vitt. Hög på
där liksom på stola, på att stöjarna
hög. Hade krona och brikett i
händerna.

De hade gärna en präst-
bok under hakan. Annars ville
det gäpa. Åtminstone vi tog
fort den, när vi hade på locket.
På var skruvar i locket. Vi får
skruvare tillbärslaget på locket.

Det var fyra män. Det fanns
nog mite, när jag var barn.

Vi skickade bort både
för far och mor.

Det var någon gång
eller något tal, när liksom bars ut.
Faj vet, att de, som haft prästen

herr, haft en liten andaktsstund.
Det var nog mera förmögna.
Någon på halv stund,
det var inte så på den tiden. Det
var inte många, som hade flag-
gor.

Vi hade likvagnar och
gick efter likvagnen. Till far-
hade vi bilar. De prästade
ända hemifrån. Prästarna var
närta med varst flor. En prä-
stade på likvagnen en efter
Mni omor hade själv beställt
vilka som skulle prästade. Var
det någon äldre som dött. Berka-
de man säga äldre man till
att prästade, var det någon
 yngre, var det unga som var

prestarerna. Närmast efter kom
de röjande manliga stäktningarna
och manliga bekanta. Sedan
kvinnliga stäktningar och bekanta.
De som hade råd, köpte gravställe,
annars betalade man bara för
gravöppningen. Jordfästningen var
i kapellet. Där var också de som
hade det ord graven. Mera be-
märkta personer jordfästes i kyr-
kan. När jordfästningen var över,
skulle liket sättas i graven. Var
det nära till graven bar de, var
det långt satte de kistan på
likvagnen.

De som ville ha spålsnig-
ning fick betala för det. För hade
det väskan till mor eller far.

La' var där iakttagande
på begravningen. vi och sedan
kaffe. Vi hade inte pratkan med.
Det kunde vara någon som
gjord honom. Skulle de ha präs-
ter hem, fick de nog betala.
Vi betalade ningen. De som
hade till och ville gick med
hem. Haktningar som kom från
barnet, fick vi ha middag. Det
var för begravningen.

Vidskeplighet i samband
med döden. Det var ningen
om. Men jag minns att far och
mor som kom från barnet kun-
de tala om det Haispan.

"Spittlihoiregarn" var vid
Föreningsgatan. Den invigdes 1870.

Det var ett särskilt hörn för
fåringar. Här var vi en sorts mö-
dad. Huru hörn i utkanten på
kyrkogården. Fjätospillningar be-
grävels också i utkanten. Det
skulle inte vara något jöd.

Hylda bänkar i kyrkan.

I Petri, Caroli och Pauli fanns det hylda bänkar. De framnsta där de bärst så prästen var friard. Ättnistom i Caroli och Pauli satt prästfamilierna alla bärst fram i Caroli till vänster.

Tid änder på bänken där man lägger psalmböckerna, var det klättat en bärst, där det stod ritka, som höll bänken.

Där kunde vara lörd bänkar i anställdningen och nere vid väggen. Där var många som fick stå hela högmässan.

Det hände att inte alla kom
in. Det bodde på rum som
predikade. På stadens tid var
det många som fick stå -
fulldagen, långfredagen och påsk-
dagen skulle alla gå i kyrkan.
De gick nog mer i kyrkan för.

Har var en del som var
scharfvarna. Hägelund höll på
båda predikningarna.

De höll prästerna med
vördnad för. - De skulle hälsa
och tog av hatten.

Prästerna mörkades med
de friare, inte med allmän-
heten.

När på konfirmerades fanns inte
mer än två församlingar. Ett par år
efter byggdes Pauli.

Sorgklädset.

Luf 70

Arika skulle gå sig-
kläddt ett år. Det första halv-
året var det mor. Arikas var det
liten, som man lyckte. Man skulle
ha varit kläddning, krusflor, krus-
flor, en del hade det i löniga
snibban ner på bröstet. Maria hade
krusflor, en beedskant ner till på
klänningen. Det var det första
man tog bort. De hade krusflor.
hast. De brukade inte så mycket
löniga stöjor. Arika, som
hade schalack, satte krusflor runt
om schalacken i kanten.

Till famnes begärning, hon
hade bott på landet, hade mor

och jag var i klänningarna. Jag var
konfirmerad då. Det hade hög
hått med kemfloss till begravning-
en. Men gick inte sedan i mask
klänning efter förs föreläsare. —
Damen hade mitt alltid varit. Det
var de som hade sål.

Slutförhör När jag själv
varit med om. Det kunde vara
någon som var mycket kyck-
ligt intresserad som tog dem
hem till sig. Man skulle ha bi-
bel med sig. Man fick läsa var
sin vers, så talade prästen om
det. Det var både barn och
funtunor, unga och gamla.

ACC. N:R M. 11161 :17

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var miget trång. Jag var nog
en 30 år. Prästerna hade var
sitt distrikt.